

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

SMRŤ
V OBLAKOCH

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tretie vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Agatha Christie: *Death in the Clouds*
preložil Dušan Janák.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Death in the Clouds Copyright © 1935 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Smrť v oblakoch* © 2023 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK
and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2023

Cover Photo © Marcos Appelt / Arcangel

© Shutterstock

ISBN 978-80-220-2515-7

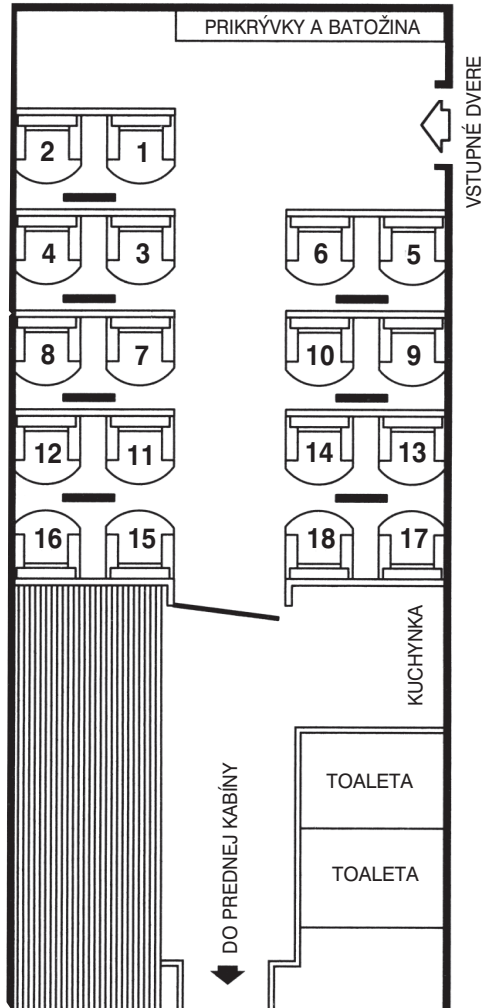
Ormondovi Beadlovi

SCHEMA ZADNEJ KABINY PROMETEA

CESTUJÚCI

Sedadlo č.

- 2 madame Giselle
- 4 James Ryder
- 5 monsieur
Armand Dupont
- 6 monsieur
Jean Dupont
- 8 Daniel Clancy
- 9 Hercule Poirot
- 10 doktor Bryant
- 12 Norman Gale
- 13 grófká Horburyová
- 16 Jane Greyová
- 17 ctihodná
Venetia Kerrová

Z PARÍŽA DO CROYDONU

1

Septembrové slnko rozpaľovalo betón letiska Le Bourget, keď cestujúci prechádzali po letiskovej ploche a nastupovali do dopravného lietadla Prometheus, ktoré malo o niekoľko minút odletieť do Croydonu.

Medzi poslednými nastúpila Jane Greyová a obsadila miesto číslo šesťnásť. Niektorí cestujúci už prešli deliacimi dverami popri malej kuchynke a dvoch toaletách do prednej kabíny lietadla. Väčšina ľudí už sedela. Z druhej strany uličky k nej doliehal živý rozhovor, v ktorom prevládala ostrý, prenikavý ženský hlas. Jane mierne skrivila pery. Až pridobre poznala takýto druh hlasu.

„Moja drahá... neuveriteľné... nemala som ani potuchy... Vravíte Juan Les Pins? Ach áno. Nie... Le Pinet... Ale áno, vždy tá istá stará partia... Pravdaže si sadneme spolu. Že sa to nedá? Kto...? Ach áno, rozumiem...“

Potom sa ozval zdvorilý mužský hlas s cudzím prízvukom.

„S najväčšou radosťou, madam.“

Jane ukradomky vrhla pohľad tým smerom.

Malý starší muž s veľkými fúzmi a vajcovitou hlavou, ktorý sedel oproti Jane na druhej strane uličky, sa práve úslužne sťahoval zo svojho miesta.

Jane trochu obrátila hlavu a uvidela dve ženy, ktorých nečakané stretnutie vyvolalo zdvorilú reakciu u neznámeho. Zmienka o Le Pinet v nej vzbudila zvedavosť, keďže tam bola aj ona.

Pamätala sa veľmi dobre na jednu zo žien – utkvelo jej v pamäti, kedy ju videla naposledy – pri stole, kde sa hral bakarát. Prsty malých rúk sa jej nervózne chveli a jemne namaľovaná tvár, ako vymodelovaná z drážďanského porcelánu, striedavo červenela a bledla. Pri troche námahy by si Jane vedela spomenúť aj na jej meno. Počula ho od priateľky, ktorá povedala: „Je peerka, to hej, ale nie z tých pravých – bývalá zboristka.“

V priateľkinom hlase zaznelo vtedy pohrdanie. Maisie mala výborné miesto, sama bola masérka, ktorá zbavovala svoje zákazníčky nadbytočného tuku.

Tá druhá žena, prebehlo Jane myslou, je však pravá vidiecka šľachtičná s dlhou konskou tvárou. Vzápätí na obidve ženy zabudla a zahľadela sa cez okienko na letisko. Stálo tam niekoľko lietadiel. Jedno vyzeralo ako obrovská kovová stonožka.

Jediné miesto, ktorému sa tvrdohlavo vyhýbala pohľadom, bolo sedadlo priamo oproti nej, na ktorom sedel mladý muž.

Mal na sebe modrý pulóver. Jane sa rozhodla nepozrieť vyššie, lebo by sa im pohľady mohli stretnúť, a to nechcela.

Mechanici pokrikovali na seba po francúzsky; motory sa rozrevali, potom stíchli a znova sa rozrevali. Mechanici odťahli spreď kolies brzdné klíny a lietadlo sa rozbehlo.

Jane zatajila dych. Letela iba druhý raz v živote, a preto ešte pociťovala vzrušenie. Zdalo sa, že určite narazia do plota okolo letiska, a vtom... nie, už sa vznášali nad zemou... stúpali... stúpali... opísali oblúk... a Le Bourget bolo hlboko pod nimi.

Poludňajšia linka do Croydonu odštartovala. V lietadle bolo dvadsaťjeden cestujúcich – desať v prednej kabíne, jedenásť v zadnej. Posádku tvorili dvaja piloti a dvaja ste-

vardi. Zvuk motorov znel tlmenejšie, takže si nebolo treba dávať vatú do uší. Ale hluk bol aj tak dosť silný, odráždil od rozhovoru a podnecoval rozmýšľanie.

Lietadlo s hukotom mierilo ponad Francúzsko k Lamanšskému prielivu a cestujúci v zadnej kabíne sa venovali svojim myšlienkam.

Jane Greyová si vravela: Nepozriem naňho... Nepozriem... Radšej nie. Budem sa ďalej dívať z okna. Nájdem si niečo, nad čím by som mohla uvažovať – tak je to najlepšie. Upokojí ma to. Všetko si prejdem od začiatku.

Rázne sa v duchu vrátila k tomu, čo nazývala začiatkom, ku kúpe žrebu. Bola to výstrednosť, ale aspoň vzrušujúca.

Priniesla aj veľa smiechu a dobiedzania v kaderníctve, kde Jane pracovala spolu s ďalšími piatimi dievčatami.

„Čo urobíš s výhrou, zlatko?“

„Mám to premyslené.“

Plány... vzdušné zámky... podpichovanie.

Nakoniec nevyhrala hlavnú cenu, ale vyhrala sto libier.

Sto libier!

„Polovicu oplieskaj, zlatko, a druhú si nechaj na horšie časy. Človek nikdy nevie.“

„Na tvojom mieste by som si kúpila kožuch – ale nejaký parádny.“

„A čo tak výletná plavba?“

Jane pri pomyslení na výletnú plavbu zaváhala, ale napokon ostala pri svojom prvom nápade. Týždeň v Le Pinet. Mnohé zákazníci odchádzali do Le Pinet alebo sa odtiaľ práve vracali. Kým jej šikovné prsty tvarovali a upravovali kučery, jazyk automaticky vyslovoval zvyčajné frázy: „Tak, kedy sme vám naposledy robili trvalú, madam?“ „Máte neobyčajný odtieň vlasov, madam.“ „Mali sme krásne leto, však, madam?“ ona pritom

myslela na iné. A prečo by som, dočerta, nemohla ísť do Le Pinet aj ja? Teraz si to už mohla dovoliť.

Šatstvo nebol problém. Ako väčšina londýnskych dievčat zamestnaných v módnych podnikoch dokázala za smiešne malú čiastku zázračne držať krok s poslednou módou. Nechty, mejkap a účes mala v najlepšom poriadku.

Jane odcestovala do Le Pinet.

Je vôbec možné, že by sa spomienky z desaťdňového pobytu v Le Pinet teraz scvrkli na jedinú príhodu?

Na príhodu pri stole s ruletou. Jane si na každý deň dovolila minúť na hazard určitý obnos, ktorý v nijakom prípade nechcela prekročiť. Napriek rozšírenej povere nemala ako začiatočníčka v hre šťastie. Bol to jej štvrtý večer a posledná stávka. Dovtedy opatrne stavala na farbu alebo na niektorý z tuctov. Niečo síce vyhrala, ale viac prehrala. A teraz čakala so žetónom v ruke.

Zatiaľ nikto nestavil na dve čísla, na päťku a šestku. Má svoj posledný žetón staviť na niektoré z nich? Ale na ktoré? Na päťku, či šestku? Ktoré jej prinesie šťastie?

Päťka – určite padne päťka. Guľôčka sa rozbehla. Jane vystrela ruku. Šestka, stavia na šestku.

Bol najvyšší čas. Ona a hráč oproti nej stavili súčasne, ona na šestku, on na päťku.

„*Rien ne va plus,*“ povedal krupiér.

Guľôčka s klopnutím zastala.

„*Le numéro cinq, rouge, impair, manque.*“

Jane sa takmer rozplakala od roztrpčenia. Krupiér zhrahol žetóny a vyplatil výhry. Muž oproti nej povedal: „Nevezmete si svoju výhru?“

„Moju?“

„Áno.“

„Veď ja som stavila na šestku.“

„Určite nie. Na šestku som stavil ja, vy na päťku.“

Mal veľmi príťažlivý úsmev. Biele zuby v opálenej tvári. Modré oči. Krátke kučeravé vlasy.

Jane si neveriaco zobrala výhru. Je to pravda? Bola trochu popletená. Možno žetón naozaj položila na pätku. Pochybovačne pozrela na neznámeho, no on sa na ňu iba milo usmial.

„Správne,“ povedal. „Ak tam tú výhru necháte ležať, schmatne ju niekto iný, kto na ňu nemá právo. Je to starý trik.“

Vzápätí priateľsky pokývol hlavou a odišiel. Aj to bolo od neho pekné. Inak by ho mohla podozrievať, že jej nechal svoju výhru, len aby sa s ňou zoznámil. Zrejme však nepatril k takým mužom. Bol milý... A teraz sedel oproti nej.

Všetko sa už skončilo – peniaze pomíňala – posledné dva dni (ktoré ju dosť sklamali) strávila v Paríži a teraz sa na spätočnú letenku vracala domov.

A čo bude ďalej?

Prestaň, zahriakla sa v duchu Jane. Nemysli na to, čo bude. Len čo ťa to zbytočne znepokojí.

Tie dve ženy sa odmlčali.

Pozrela na ne cez uličku. Žena s tvárou ako z drážďanského porcelánu zrazu zlostne vykričla a obzerala si zlomený necht. Zacengala, a keď sa zjavil stevard v bielom plášti, požiadala ho: „Pošlite sem moju komornú. Je v prednej kabíne.“

„Áno, milostivá pani.“

Úslužný stevard zmizol. O chvíľu sa zjavila mladá tmavovlasá Francúzka v čiernych šatách. V ruke držala malú kazetu na šperky.

Lady Horburyová jej po francúzsky prikázala: „Madeleine, potrebujem ten toaletný kufrík z červeného marokénu.“

Komorná prešla uličkou na koniec kabíny, kde boli

uložené prikrývky a nejaká batožina. Vzápätí sa vrátila s červeným kufríkom.

Cicely Horburyová si ho vzala a dievča poslala preč. „Ďakujem, Madeleine, nechám si ho zatiaľ tu.“

Komorná odišla. Lady Horburyová otvorila bohato vybavený kufrík a vybrala si pilník na nechty. Potom si dlho a sústredene obzerala tvár v malom zrkadle a miestami si ju upravila – trochu pudru, trochu rúžu.

Jane pohrdavo skrivila pery a putovala pohľadom po kabíne. Za ženami sedel nízky cudzinec, ktorý tak zdvorilo prepustil svoje sedadlo tej vidieckej aristokratke. Bol zakrútený do hrubizného šálu a zdalo sa, že tvrdo spí. Janin skúmový pohľad akoby ho zobudil, otvoril oči, chvíľu na ňu pozeral, a potom ich opäť zavrel.

Vedľa neho sedel vysoký šedivý pán s autoritatívnym výrazom na tvári. Na kolenách držal otvorené puzdro na flautu a leštil ju s nežnou starostlivosťou. Čudné, pomyslela si Jane, ten muž nevyzerá ako hudobník – skôr ako právnik či lekár.

Za nimi sedeli dvaja Francúzi. Jeden bradatý, druhý oveľa mladší, možno jeho syn. Rozprávali sa a živo gestikulovali.

Výhľad na druhú stranu kabíny Jane zakrýval muž v modrom pulóvri, na ktorého sa, nevedno prečo, rozhodla neďávať. Absurdné, že som taká vzrušená. Akoby som mala sedemnásť, pomyslela si znechutene.

Norman Gale oproti nej si v duchu vrazil: Je pekná, naozaj veľmi pekná... Určite si ma pamätá. Vyzerala taká sklamaná, keď jej krupiér zhrabol posledný žetón! Vidieť jej na tvári radosť z výhry mi rozhodne stálo za to. Urobil som dobre... Je veľmi príťažlivá, keď sa usmieva... Má pekné zdravé zuby a ďasná... Dočerta, som z toho úplne mimo. Len pomaly, chlapče...

Obrátil sa k stevardovi, ktorý pri ňom prešľapoval s jedálnym lístkom: „Dám si jazyk nastudeno.“

Bože, čo mám robiť? uvažovala grófká Horburyová. Je to katastrofa, ozajstná katastrofa. Vidím iba jedno východisko. Keby som len našla dosť odvahy. Dokážem to? Podarí sa mi z toho vykrútiť? Som s nervami v koncoch. To od toho koxu. Prečo som s ním len začala? Vyzerám strašne, jednoducho strašne. Isto aj preto, že je tu tá potvora Venetia. Vždy sa na mňa díva ako na nejakú nikošku. Chcela Stephena pre seba. Nuž, ale ho nedostala! A ten jej dlhý ksicht mi fakt ide na nervy. Vyzerá ako kôň. Neznášam tieto vidiecke aristokratky. Božemôj, ale čo mám robiť? Musím sa konečne rozhodnúť. Tá stará potvora to myslela vážne...

Vylovila z kabelky tabatierku a roztrasenými prstami vložila cigaretu do dlhej špičky.

Je to len mizerná pobehlica, nič viac, pomyslela si ctihodná Venetia Kerrová. Čo ako cnostne by sa tvárila, pobehlica ostane pobehlicou. Chudák Stephen! Keby sa jej len mohol zbaviť...

Aj ona si vybrala cigaretu a dovolila, aby jej Cicely Horburyová pripálila.

Vtom k nim pristúpil stevard. „Prepáčte, dámy, ale tu sa nesmie fajčiť.“

„Dočerta!“ zahundrala Cicely Horburyová.

Tá maličká oproti je naozaj chutná, uvažoval Hercule Poirot. A podľa brady aj energická. Ale prečo vyzerá taká znepokojená? Prečo sa tak vyhýba pohľadu na toho pekného mladíka, ktorý sedí oproti nej? A pritom si veľmi dobre uvedomuje jeho prítomnosť, rovnako ako on si uvedomuje jej blízkosť... Lietadlo trochu kleslo. *Mon estomac*, zastonal v duchu Hercule Poirot a odhodlane zatvoril oči.

Doktor Bryant vedľa neho sa nepokojne pohrával s flautou. Nevie sa rozhodnúť, uvažoval. Jednoducho sa nevie rozhodnúť. Veď toto je kritická chvíľa celej mojej kariéry...

Znovu opatrne a nežne vybral flautu z pudra. Hudba... V hudbe nachádzal únik od všetkých starostí. S rozpačitým úsmevom si priložil flautu k perám, no hneď ju zasa odložil. Malý fúzatý muž vedľa neho tvrdo spal. V jednej chvíli, keď lietadlo trochu nadskočilo, očividne ozelenel. Doktor Bryant bol rád, že jemu samému nebýva zle, či už vo vlaku, na mori, alebo vo vzduchu.

Pán Dupont starší sa vzrušene obrátil k synovi, ktorý sedel vedľa neho, a dôrazne vyhlásil: „O tom nemožno pochybovať. Všetci sa mýlia – Nemci, Američania aj Angličania! Obdobie predhistorickej keramiky datujú celkom chybné. Vezmime si hoci len také hlinené nádoby zo Samarry...“

Jean Dupont, vysoký a plavovlasý, navonok nedbanlivo namietol: „Musíš brať do úvahy dôkazy zo všetkých prístupných zdrojov. Je tu Tall Halaf a Sakje Geuze...“

Živá diskusia pokračovala.

Armand Dupont rázne otvoril ošúchanú aktovku. „Napríklad len tieto kurdské fajky, aké robia ešte aj dnes. Dekorácia na nich je skoro taká istá ako na nádobách z obdobia päťtisíc rokov pred naším letopočtom.“ Výrečným gestom takmer zmietol tanier, čo pred neho kládol stevard.

Pán Clancy, autor detektívok, sa zdvihol zo svojho sedadla za Normanom Galom. Pomaly kráčal na koniec kabíny. Z vrečka plášťa do dažďa vybral kontinentálny železničný cestovný poriadok a vrátil sa späť, aby vymyslel komplikované alibi do svojho románu.

Pán Ryder na sedadle za ním rozmýšľal: Musím sa z toho dostať, ale nebude to jednoduché. Nemám potu-

chy, kde zohnať peniaze na ďalšie dividendy... Ak ich nevyplatíme, bude malér... Ach, dočerta!

Norman Gale vstal a šiel k toaletám. Len čo sa vzdialil, Jane vybrala zrkadielko a skúmavo si obzerala tvár. Potom sa prepudrovala a narúžovala.

Stevard pred ňu postavil kávu.

Jane sa zahľadela z okna. Pod nimi sa modravo ligoval Lamanšský prieliv.

Pánu Clancymu zabzučala pri hlave osa, práve keď hľadal vlak so zastávkou o 19.55 v Caribrode. Roztržito ju odohnal. Osa zakrúžila okolo šálok s kávou, ktoré stáli pred Dupontovcami. Jean Dupont ju vzápätí šikovne zabil. V kabíne opäť zavládlo ticho a pokoj. Konverzácia ustala, no prúd myšlienok v hlavách cestujúcich plynul ďalej.

Na samom konci kabíny, na sedadle číslo dva, klesla hlava pani Giselle trochu dopredu. Zdalo sa, že spí. Lenže nespala. Ani sa nerozprávala, ba ani len nerozmyšľala.

Madam Giselle bola mŕtva...

ODHALENIE

2

Henry Mitchell, starší z dvoch stevardov, prechádzal svižne od stolíka k stolíku a rozdával účtenky. O pol hodiny mali pristáť v Croydone.

Postupne bral bankovky aj mince, ukláňal sa a hovoril: „Ďakujem, pane, ďakujem, madam.“

Pri stolíku, kde sedeli dvaja Francúzi, musel chvíľu počkať, lebo veľmi zápalisto debatovali a gestikulovali. Aj tak mi nedajú ktovieaké prepitné, pomyslel si mrzuto. Dvaja cestujúci spali – malý muž s fúzmi a stará pani na konci

kabíny. Zvyčajne bola štedrá – pamätal si ju, letela s nimi už niekoľko ráz. Preto ju nechcel budiť.

Malý fúzatý chlapík sa zobudil a zaplatil za fľašu sódy a sucháre. Nič iné nekonzumoval.

Druhú spiacu cestujúcu nechal Mitchell na pokoji, ako najdlhšie sa dalo. Asi päť minút pred pristátím v Croydone sa však už naklonil k nej. „Prepáčte, madam, váš účet.“

Zľahka sa dotkol jej pleca. Keď nereagovala, jemne ňou potriasol, lenže neočakávane sa zosunula na sedadle. Mitchell sa k nej sklonil, a vzápätí sa vzpriamil. Tvár mal bledú ako stena.

Albert Davis, druhý stevard, vyhrkol: „Čože? To nemyslíš vážne!“

„Vravím ti, že je to pravda.“

Mitchell bol bledý a triasol sa.

„Si si tým istý, Henry?“

„Celkom istý. Alebo dostala prinajmenšom nejaký záchvat.“

„O niekoľko minút sme v Croydone.“

„A čo ak jej prišlo iba zle...“

Chvíľu ešte váhali, potom sa však rozhodli konať. Mitchell sa vrátil do zadnej kabíny, chodil od stolíka ku stolíku, skláňal sa k cestujúcim a ticho sa pýtal: „Prepáčte, pane, nie ste náhodou lekár?“

Norman Gale odpovedal: „Som zubár. Ale ak môžem pomôcť...“ Pomaly vstával zo sedadla.

„Ja som lekár,“ ozval sa doktor Bryant. „O čo ide?“

„Tamto vzadu sedí istá dáma... Zdá sa mi, že nie je v poriadku.“

Bryant sa zdvihol a vykročil za stevardom. Malý fúzatý muž ich nenápadne nasledoval.

Doktor Bryant sa sklonil nad bezvládnym telom na se-

dadle číslo dva, zavalitou ženou v strednom veku, oblečenou v čiernom.

Prehliadka netrvala dlho. „Je mŕtva,“ vyhlásil lekár.

„Čo myslíte, že sa jej stalo – nejaký záchvat?“ spýtal sa zhrozený Mitchell.

„Bez dôkladnej prehliadky sa nemôžem vyjadriť. Kedy ste ju videli naposledy – myslím živú?“

Mitchell začal uvažovať.

„Keď som jej priniesol kávu bola celkom v poriadku.“

„Kedy to bolo?“

„No, asi tak pred trištvrtehodinou. Neskôr som prišiel s účtom, myslel som si, že spí...“

„Je mŕtva najmenej pol hodiny,“ povedal Bryant.

Ich rozhovor už vyvolával pozornosť – cestujúci otáčali hlavy, dívali sa na nich a natrčali uši.

„Bol to nejaký záchvat, však?“ nadhodil Mitchell s nádejou v hlase. Držal sa teórie záchvatov, lebo ich mávala aj sestra jeho manželky a bol presvedčený, že sú čímisi prirodzeným, čo ľudia dokážu pochopiť a prijať.

Doktor Bryant sa však so svojím vyjadrením nijako naponáhľal, iba zmätene pokrútil hlavou.

Zrazu sa pri ňom ozval hlas – hlas malého muža s veľkými fúzmi, zakrúteného do šálu. „Tu na krku má nejakú škvrnku.“ Ospravedlňujúci tón akoby naznačoval rešpekt k odborníkovi.

„To je pravda,“ potvrdil doktor Bryant.

Ženina hlava sa naklonila nabok. Na krku bolo vidieť maličkú bodku po vpichu.

„Prepáčte...“ obidvaja Dupontovci, ktorí už chvíľu načúvali, prikročili bližšie.

„Vravíte, že táto dáma je mŕtva a na krku má stopu po vpichu?“ spýtal sa mladší z nich. „Môžem k tomu niečo povedať? Pred chvíľou tu poletovala osa, ale zabil som ju.“

Ukázal na nehybnú osu pri svojej kávovej šálke. „A nemohla chudera stará pani zomrieť na uštipnutie osou? Počul som, že také prípady sa stávajú.“

„Je to možné,“ prisvedčil Bryant. „Už som sa s tým stretol. Áno, je to zaiste jedno z možných vysvetlení, najmä ak stará pani trpela nejakou srdcovou slabosťou...“

„Mám zatiaľ niečo zariadiť, pane?“ spýtal sa stevard. „O chvíľu pristaneme v Croydone.“

„Áno, áno,“ odpovedal doktor Bryant a trochu poodstúpil. „Tu sa nedá nič robiť. Nesmieme – hm – pohnúť telom.“

„Áno, pane, rozumiem.“

Doktor Bryant sa už chcel vrátiť na svoje miesto. Trochu prekvapene pozrel na malého cudzinca zababušeného do šálu, ktorý sa ani nepohol.

„Milý pane,“ začal doktor Bryant, „najlepšie urobíte, keď si opäť sadnete. O chvíľu sme v Croydone.“

„Presne tak, pane,“ prisvedčil stevard. Zvýšil hlas. „Prosím, všetci si posadajte na svoje miesta.“

„Pardon,“ povedal malý muž, „tu je niečo...“

„Čo také?“

„*Mais oui*, niečo, čo sme si doteraz nevšimli.“

Špicou lakovej topánky ukázal pod sedadlo nebohej. Stevard a doktor Bryant sa ta pozreli, a na dlážke, pod lemom čiernej sukne, zbadali čosi čierno-žlté.

„Ďalšia osa?“ spýtal sa prekvapene lekár.

Hercule Poirot si kľakol. Vybral z vrecka jemnú pinzetu a chytil do nej svoj úlovok.

„Áno,“ pripustil, „vyzerá to ako osa, lenže to nie je osa!“

Pomalý obracal neznámy predmet z jednej strany na druhú, aby ho lekár aj stevard dobre videli. Bol to malý našuchorený chumáčik z čierneho a žltého hodvábu, pripevnený k zvláštnemu dlhému trňu s bezfarebným hrotom.

„Preboha! Pre boha živého!“ vykrikoval nízky pán Clancy, ktorý opustil svoje miesto a zúfalo vystrkoval hlavu ponad stevardovo plece. „Pozoruhodné, naozaj pozoruhodné, je to najpozoruhodnejšia vec, na akú som kedy narazil. Namojdušu, tomu by som nikdy neuveril.“

„Mohli by ste sa vyjadriť jasnejšie, pane?“ požiadal ho stevard. „Poznávate to?“

„Či to poznávam? Pravdaže to poznávam.“ Pán Clancy doslova rástol od pýchy a uspokojenia. „Tá vecička, páni, je upravený trň, aké vyfukujú z trubíc niektoré domorodé kmene. Teraz vám presne nepoviem či v Južnej Amerike, alebo na Borneu. Bezpochyby však ide o šíp vystrelený z fúkačky, a mám silné podozrenie, že jeho hrot...“

„... je namočený do známeho jedu, ktorý používajú juhoamerickí Indiáni do svojich šípov,“ dokončil Hercule Poirot a dodal: „*Mais enfin! Est-ce que c'est possible?*“

„Je to rozhodne veľmi nezvyčajné,“ poznamenal pán Clancy, ešte vždy príjemne vzrušený. „Ako vravím, najvyšš nezvyčajné. Ja sám píšem detektívne romány, ale aby sa niečo také skutočne stalo...“ Nenachádzal slová.

Lietadlo sa pomaly naklonilo a cestujúci, ktorí stáli, sa trochu zatackali. Stroj opísal oblúk a klesal na croydon-ské letisko.

CROYDON

3

Stevard ani lekár už neboli pánmi situácie. Hlavné slovo mal čudne vyzerajúci malý mužík zakrútený do šálu. Rozprával tak rozhodne a s istotou, že ho každý bezvýhradne poslúchne.

Pošepol čosi Mitchellovi, ktorý prikývol a pretisol sa

pomedzi cestujúcich k toaletám. Zastal pri dverách do prednej kabíny.

Lietadlo už rolovalo po pristávacej ploche. Keď konečne zastalo, ozval sa Mitchell zvýšeným hlasom: „Dámy a páni, musím vás požiadať, aby ste ostali na svojich miestach do príchodu príslušných orgánov. Dúfam, že vás dlho nezdržia.“

Väčšina cestujúcich uznala, že takáto požiadavka je rozumná, iba jedna osoba protestovala.

„Nezmysel!“ vykrikla zlostne lady Horburyová. „Neviete, kto som? Trvám na tom, aby som mohla okamžite odísť!“

„Veľmi ľutujem, milostivá, no nemôžem robiť výnimky.“

„Ale to je absurdné, úplne absurdné!“ Cicely nazlostene zadupala. „Budem sa na vás sťažovať vo vašej leteckej spoločnosti. Je to strašné, držať nás tu spolu s mŕtvolou.“

„Naozaj otrasné, moja drahá,“ vyhlásila kultivovaným hlasom Venetia Kerrová, „ale mám dojem, že sa s tým budeme musieť zmieriť.“ Sadla si a vybrala tabatierku. „Môžem už fajčiť, stevard?“

„Myslím, že teraz už na tom nezáleží, slečna,“ odpovedal utrápene Mitchell.

Obzrel sa. Davis pustil pasažierov z prednej kabíny núdzovým východom a šiel si po ďalšie pokyny.

Ostatní cestujúci nečakali dlho, ale aj tak sa im zdalo, že uplynula najmenej polhodina, kým po pristávacej ploche náhlivo prišiel vojensky vzpriamený muž v civile, sprevádzaný uniformovaným policajtom. Vstúpili dverami, ktoré im Mitchell držal otvorené.

„O čo ide?“ spýtal sa muž energickým úradným tónom.

Vypočul si Mitchella aj doktora Bryanta a vrhol rýchly pohľad na bezvládne telo mŕtvej ženy. Potom čosi prikázal policajtovi, a vzápätí sa obrátil na cestujúcich: „Dámy a páni, prosím, nasledujte ma.“

Viedol ich von z lietadla a cez letiskovú plochu, ale neprešli ako obyčajne cez colnicu. Zaviedol ich do menšej oddelenej miestnosti.

„Dámy a páni, dúfam, že vás nezdržím dlhšie, ako bude nevyhnutné.“

„Pozrite, inšpektor,“ ozval sa pán James Ryder. „Mám v Londýne dôležitú obchodnú schôdzku.“

„Ľutujem, pane.“

„Som lady Horburyová. Pokladám za vrcholne poburujúce, že ma tu takto zadržiate.“

„Naozaj veľmi ľutujem, lady Horburyová, ale ako vidíte, ide o veľmi vážnu vec. Zdá sa, že sa tu stala vražda.“

„Jed na šípy juhoamerických Indiánov,“ zamrmlal nadšene pán Clancy so šťastným úsmevom.

Inšpektor si ho podozrievavo premeral.

Archeológ čosi vzrušene drmolil po francúzsky a inšpektor mu pomaly a opatrne odpovedal v tom istom jazyku.

„Toto všetko je strašne mrzuté, ale zrejme musíte konať svoju povinnosť, inšpektor,“ povedala Venetia Kerrová.

„Ďakujem, madam,“ odpovedal jej tento ctihodný muž s náznakom vďačnosti v hlase a vzápätí pokračoval: „Dámy a páni, ostaňte láskavo tu, ja sa zatiaľ porozprávam s doktorom – hm – doktorom...?“

„Volám sa Bryant.“

„Ďakujem. Poďte, prosím, so mnou.“

„Smiem byť pri vašom rozhovore?“ spýtal sa malý muž s fúzmi.

Inšpektor sa k nemu obrátil. Už-už mal na jazyku ostrú odpoveď, no vtom sa jeho výraz zmenil.

„Prepáčte, monsieur Poirot,“ povedal. „Ste taký zamoťaný do toho šálu, že som vás ani nespoznal. Samozrejme, poďte s nami.“

Pridržal otvorené dvere, aby Bryant a Poirot mohli